Urmăriți pacea și sfințirea

În Evanghelia după Ioan, capitolul 14, versetul 27, citim: *„Vă las pacea, vă dau pacea Mea; nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte.”* Amin. Acest verset ne vorbește despre un tip de pace pe care Domnul Isus o oferă, diferită de cea pe care o poate oferi lumea. Dacă ne referim la definiția cuvântului *pace* din dicționar, găsim că aceasta implică absența tulburărilor. În contextul anxietății-depresiei, care este o tulburare caracterizată prin neliniște sufletească și o stare de agitație a inimii, ne întrebăm dacă cei care suferă de depresie pot avea pacea lui Hristos. Depresia nu este de la Dumnezeu, dar El permite încercările în viața credincioșilor, pentru a-i întări și a-i apropia de El.

Pentru a înțelege cum ne oferă Domnul Isus pacea, trebuie să privim la promisiunea Sa ca la un dar: *„Vă las pacea, vă dau pacea Mea.”* Această pace este un cadou dumnezeiesc, parte din fidelitatea lui Dumnezeu față de noi. Totuși, pentru ca promisiunea să devină realitate în viețile noastre, este necesar să avem Duhul Sfânt prezent în viața noastră pe care-l primim dacă ascultăm de El. Fără ascultare, promisiunile lui Dumnezeu nu se vor împlini în viața noastră.

În epistola către Galateni, capitolul 5, versetul 22, găsim o descriere a roadei Duhului: *„Roada Duhului, dimpotrivă, este dragostea, bucuria, pacea.”* Această pace este rezultatul lucrării Duhului Sfânt în noi și se manifestă atunci când luăm decizii în conformitate cu voia lui Dumnezeu, inclusiv decizia de a ne întoarce la El.

Domnul Isus a afirmat, *„Vă dau pacea mea ”.* Această pace este oferită într-un mod distinct de lume, care poate oferi și ea o formă de pace. Pacea autentică ar trebui să provină de la Dumnezeu, fiind o pace ce depășește orice înțelegere. Această pace divină ar trebui să ne cuprindă. Conform Scripturii, *„Roada Duhului este pacea,”* și pentru a ajunge la această pace, este esențial să ne lăsăm călăuziți de Duhul Sfânt, așa cum ne îndeamnă versetul: *„umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești.”* Împlinirea poftele firii pământești nu ne va aduce pacea de la Dumnezeu.

Mulți oameni caută pacea și liniștea în timpul concediilor, dorind să se odihnească atât trupește, cât și sufletește. În aceste perioade de repaus, ei aspiră la o odihnă care să le revigoreze întreaga ființă. Cuvântul lui Dumnezeu însă ne arată că cei răi nu cunosc pacea, așa cum citim în Isaia 48:22.

Chiar dacă ne bazăm pe promisiunea Domnului Isus că ne va oferi pacea în mod miraculos, aceasta nu se va materializa fără lucrarea Duhului Său în noi. În Romani 3, versetul 12 ne spune că *„Toţi s-au abătut, şi au ajuns nişte netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.”* Mai departe, versetul 17 afirmă: *„Nu cunosc calea păcii.”* Dacă ne-am îndepărtat de Dumnezeu și nu facem binele, nu vom cunoaște calea păcii, apoi ne spune: *„Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.”*

Dacă avem frica de Dumnezeu înaintea ochilor noștri, atunci vom cunoaște pacea; în caz contrar, nu vom primi pacea Domnului Isus. Pentru a completa învățătura din Romani 3, ne

referim și la Isaia 59, astfel încât să avem o perspectivă atât din Vechiul, cât și din Noul Testament. În capitolul 59 din Isaia este evidențiat faptul că fără Domnul Isus, atingerea păcii este o sarcină imposibilă. Capitolul respectiv, în versetele 7 și 8, descrie comportamentul celor care se abat de la dreptate: *„Picioarele lor aleargă spre rău, şi se grăbesc să verse sânge nevinovat; gândurile lor sunt gânduri nelegiuite, prăpădul şi nimicirea sunt pe drumul lor. Ei nu cunosc calea păcii, şi în căile lor nu este dreptate; apucă pe cărări sucite: oricine umblă pe ele, nu cunoaşte pacea.”*

Discuția mea de dimineață cu Dan despre unele aspecte ale vieții a inclus o poveste despre furnizorii săi de brânză și caș din zona sa. Dan a menționat două persoane care folosesc un cântar incorect, inducându-i în eroare pe clienți cu privire la greutatea produselor. Un exemplu concret a fost cazul unui client căruia i s-a spus că cașul cântărește un anumit număr de kilograme, dar, la verificare, s-a constatat că era cu 600 de grame mai ușor. În astfel de situații, se poate spune că acele persoane nu cunosc calea păcii, indiferent dacă frecventează sau nu vreo adunare. Conform Isaia 59:9, *„de aceea hotărârea de izbăvire este departe de noi și mântuirea nu ne ajunge. Așteptăm lumina și iată întunericul, lucirea și umblăm în negură, bâjbâim ca niște orbi ” *și așa mai departe,* „ suntem ca niște morți.”*

Cu ani în urmă, reflectând asupra Roadei Duhului, am simțit o oarecare nemulțumire în inima mea, întrebându-mă de ce apostolul Pavel nu a inclus neprihănirea în această roadă. Mi se părea că neprihănirea ar trebui să fie parte din Roada Duhului, deoarece fără lucrarea Duhului pentru neprihănire, nici noi nu ar trebui să ne străduim pentru aceasta. Totuși, este clar că cei care urmează căi greșite nu cunosc calea păcii, iar Roada Duhului este pacea. Prin urmare, trebuie să urmăm anumite principii printre care este și calea neprihănirii, care să ne aducă la pace, lucrând împreună cu Duhul.

Domnul Isus ne îndeamnă, în Luca 19, versetul 38, să recunoaștem importanța păcii: *„Ei ziceau: ‘Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer, și slavă în locurile preaînalte.”* Aceste versete subliniază recunoașterea Împăratului care aduce pacea și slava în ceruri, un mesaj care ne îndeamnă să căutăm pacea în viețile noastre.

Cei care au citit Cuvântul lui Dumnezeu își amintesc că mai găsim scris în Luca 2:14 și *pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui*. Este vorba despre pace în cer și pace pe pământ între oamenii plăcuți lui Dumnezeu. Prin urmare, este esențial să trăim în pace și să cultivăm pacea. În Luca 19, versetul 41 găsim scris: „C*ând s-a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea, și a zis:* *„Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să – ți dea pacea, dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.”* Aceste cuvinte ne arată că există lucruri care ne pot aduce pacea. Dar de unde provin aceste lucruri? Sunt ele de origine pământească sau cerească? Eu aleg să cred că sunt lucrurile de sus, nu cele de pe pământ.

Este important să cunoaștem lucrurile care ne pot aduce pacea. Apostolul Pavel, în epistola către Romani, capitolul 14, ne îndrumă în acest sens. Citind versetele 17 și 19, aflăm: *„Căci Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncarea și băutura, ci neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt. Așadar să urmărim lucrurile care duc la pace și la zidirea noastră.”* Amin.

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață că anumite lucruri duc la pace. Împărăția lui Dumnezeu este caracterizată prin neprihănire și pace. În Evanghelia după Luca, capitolul 1, ni se spune că Domnul Isus a venit să ne îndrepte picioarele pe calea păcii. Aceasta este o cale pe care trebuie să o urmăm, calea păcii.

Domnul să ne ajute să discernem și să urmărim lucrurile care contribuie la pacea și zidirea noastră. Unul dintre elementele care ne aduc pacea este neprihănirea.

Termenul *zidire* poate fi neclar pentru mulți, dar se referă la procesul de creștere și dezvoltare, ajungând la maturitatea necesară pentru a fi integrat în zidul Templului duhovenicesc. În Isaia, capitolul 32, ni se reamintește acest lucru. De la versetul 17, citim: *„Lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna şi liniştea pe vecie. Poporul meu va locui în locuinţa păcii, în case fără grijă şi în adăposturi liniştite.” *Acest lucru se datorează faptului că lucrarea neprihănirii aduce pacea și roada neprihănirii este odihna și liniștea veșnică, asemenea unui concediu de odihnă permanent.

Cu mulți ani în urmă, mi s-a întâmplat ceva care nu este neapărat de lăudat, dar îl voi menționa. Datorită naturii serviciului meu, nu aveam posibilitatea să plec în concediu. Unii mă întrebau: *„Dar tu nu te duci în concediu?”* Răspundeam: *„În ce concediu să mă duc?”* Ei insistau: *„Păi în concediu te odihnești, să te odihnești și tu.”* Eu le replicam: *” Ce concediu? Ce odihnă? Eu sunt în fiecare zi în odihnă„* Trebuie să fim sau nu să fim așa? Roada neprihănirii este odihna. Cine o găsește, nu mai caută o altă odihnă pe care o oferă lumea.

Mulți m-au întrebat: *„Dar ce are Petru cu concediul de odihnă? Are ceva?”* Răspunsul meu este că nu am absolut nimic împotriva acestui concediu. Lucrarea neprihănirii va fi concediul nostru de odihnă. Să ne referim și la capitolul 33, versetul 15: *„Cel ce umblă în neprihănire, şi vorbeşte fără vicleşug, cel ce nesocoteşte un câştig scos prin stoarcere, cel ce îşi trage mâinile înapoi, ca să nu primească mită, cel ce îşi astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge, şi îşi leagă ochii ca să nu vadă răul, acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul lui de scăpare; i se va da pâine, şi apa nu-i va lipsi. Ochii tăi vor vedea pe Împărat în strălucirea Lui, vor privi ţara în toată întinderea ei.”*

Ce putem spune? Poporul va locui în locuința păcii, dar numai dacă trăiește în neprihănire. Putem spune că roada Duhului include și neprihănirea? Dacă nu trăim în neprihănire, nu avem pace. Cei răi n-au pace. Vă pot spune că am avut o mare bucurie când Domnul mi-a descoperit că neprihănirea este parte din roada Duhului și că nimeni nu poate să o scoată afară, deoarece este de mare importanță.

Împărăția lui Dumnezeu are două componente majore: neprihănire și pace. Neprihănirea nu lipsește de acolo. Nu este o anexă neimportantă. Unii își întregesc veniturile prin strâmbătate. Dar, oare mai cunosc ei calea păcii? *Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii*, neprihănirea în care trăiesc, nu doar pe care o predică. Am o experiență de câțiva ani în care am practicat această neprihănire. Am experimentat numeroase situații în care am fost persecutat din cauza dreptății.

Te poți întreba, cum este posibil să fii persecutat? În ce mod? Avem oare drepturi în această țară, în această lume? Desigur că da. Dar ce se întâmplă atunci când trăiești în dreptate?

Scriptura spune că evreii *„au primit cu bucurie răpirea averilor lor”*. Răpirea înseamnă a fi deposedat cu forță. Omenește trebuie să se întâmple ceva. Să căutăm dreptatea imediat. A cărei dreptate? *Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui*.

Am trecut prin multe și am simțit gustul prigoanei. Cum poți fi prigonit? Chiar și atunci când îți este luat locul de parcare. Când nu ai unde să-ți lași mașina și trebuie să o parchezi în alt loc pentru că cineva ți-a ocupat locul.

Adesea, vedeam cum își parca mașina și nu mă revoltam împotriva lui. Dar ferice de noi. Lucruri mici, lucruri nesemnificative. Unii ar spune că nu sunt atât de importante. Dar când ești prigonit la spital, când nu ți se oferă medicamentul necesar, când ești înșelat, mințit sau păcălit, acestea sunt forme de persecuție dacă nu te revolți.

Există multe aspecte de luat în considerare atunci când vorbim despre căutarea păcii. În epistola către Romani, capitolul 8, ni se arată că trebuie să căutăm lucrurile care ne duc la pace. Este esențial să atingem neprihănirea lui Dumnezeu, așa cum este scris: *„Căutați mai întâi neprihănirea lui Dumnezeu”*. Aceasta înseamnă să fim flămânzi și însetați după neprihănire, care este puritate, imaculare, lipsă de pată. Ochii lui Dumnezeu sunt descriși în Scriptură ca fiind curați, fără nedreptate, viclenie, înșelăciune sau orice altceva negativ, atât de curați în cât nu pot privi nelegiurea.

Conform Romani 8:5*,* cei care trăiesc conform firii pământești se lasă conduși de dorințele acesteia, care includ mânia. Faptele firii nu includ doar bogăția sau alte păcate precum beția, fumatul și destrăbălarea. Zavistiile, vrăjbile și certurile de partide sunt, de asemenea, lucruri ale firii pământești.

Un pastor din Brăila ne-a relatat o întâmplare: în timpul unei vizite, ne-a povestit cum au înființat un punct de misiune într-un sat din comuna Lanurile. Pentru a putea deschide, au decis să achiziționeze o casă, pe care au înregistrat-o pe numele unui membru al congregației.

Însă, după o vreme, persoana respectivă s-a răzgândit și a refuzat să le mai lase casa. Ce ironie, am plătit și acum riscăm să rămânem fără casă. Ce ar trebui să facă cineva care dorește să trăiască în neprihănire? Să renunțe? Să accepte pierderea? Sau să lupte pentru dreptate? Pastorul ne-a informat că aveau un avocat în adunare, au intentat proces și aveau șanse de câștig de 50%. Au ales să nu se supună legii lui Hristos nelăsându-se prigoniți.

Dacă trăim după Legea lui Hristos, atunci vom fi persecutați.

Scriptura ne avertizează că urmarea acestor lucruri pământești duce la moarte, în timp ce urmarea lucrurilor Duhului duce la viață și pace. Acest lucru se datorează faptului că firea pământească este în vrăjmășie cu Dumnezeu și nu se poate supune legii Lui, astfel cei care sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt ne învață toate lucrurile, așa cum ne este promis: *„Voi trimite Duhul, și El vă va învăța toate lucrurile.”* După ce ne învață, Duhul ne îndeamnă să umblăm călăuziți de El, ne călăuzește și ne promite viața veșnică. Urmarea lucrurilor Duhului este viață și pace. Trebuie să ne concentrăm pe lucrurile care duc la pacea inimii, acestea fiind neprihănirea și neîmpotrivirea.

Trăind conform acestor două elemente esențiale, vom fi conduși spre pace și viață. Scopul păcii pe care ne-o dă roada Duhului lui Dumnezeu este esențială în viața noastră. Nu este doar un cadou primit în urma împlinirii sau muncii noastre, ci este o trăsătură de caracter, asemenea Domnului Isus, și ne este strict necesară.

În epistola către Filipeni, pacea ne este prezentată nu ca un cadou, ci ca o trăsătură de caracter. În Filipeni 4:5-7, este scris: *„Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape. Nu vă îngrijorați de nimic, ci în orice lucru aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri. Și pacea Lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.”* Amin.

Este interesant cum pacea este descrisă ca având puterea de a ne păzi inimile și gândurile. Această protecție oferită de pace ne face să ne întrebăm cum funcționează și împotriva cui ne protejează. Este clar că trebuie să ne păzim, dar cum anume ne ajută pacea în acest sens? De ce este necesară pacea și ce pierdem dacă nu o avem? Este evident că cei răi nu au parte de pace, iar cei care au gustat-o nu doresc să o piardă. Valoarea păcii este incontestabilă, de aceea trebuie s-o apreciem.

Oamenii cheltuiesc bani pentru a se bucura de odihnă și pace în vacanțe, dar pacea pe care o primim de la Dumnezeu, cea *care întrece orice pricepere *este de o valoare mult mai mare. În ciuda acestui fapt, mulți se confruntă adesea cu tulburări. Ne întrebăm dacă ne place să fim tulburați sau dacă preferăm să rămânem în acea stare. Dacă am experimentat pacea, nu ne dorim să ne întoarcem la tulburare, dar unii par să se complacă în această stare.

Este important să reflectăm la aceste aspecte și la modul în care pacea influențează viața noastră. Expresia *„Cum să nu fiu supărat când uite ce mi-a făcut?”* este adesea folosită de oameni pentru a-și exprima nemulțumirea și supărarea. În această situație, este evident că persoanele care folosesc această expresie nu se bucură de pace.

Dacă trăim în neprihănire, conștiința noastră nu ne va mai judeca, iar apostolul Pavel se referă la această stare spunând: *„Nu am nimic împotriva mea ” *adică „*vreun lucru care să mi-aducă tulburare și frica de pedeapsă„* Frica vine la pachet cu pedeapsa, iar când ne este frică de pedeapsă, inima noastră se tulbură. Pentru a evita această tulburare, trebuie să avem pace în inimă și să nu ne lăsăm cuprinși de frică. *„Dragostea desăvârșită alungă frica”*, ceea ce ne permite să avem deplină încredere în ziua judecății, așa cum ne spune în 1 Ioan 4.

Când suntem în pace și nu ne judecă nimic, avem deplină încredere. Această pace ne păzește inimile și gândurile, protejându-ne de orice gând care vine de la Satan și care ar putea să ne tulbure. Păcatul înfăptuit aduce moarte și tulburare, iar orice pată sau murdărie ne face rău. În

aceste momente, tindem să căutăm pacea, dar pentru a o regăsi, trebuie să umblăm după lucrurile care ne-o pot da.

În epistola către Evrei, ni se reamintește să nu ne împietrim inimile când auzim glasul Lui, ceea ce înseamnă să rămânem deschiși și receptivi la învățăturile și îndemnurile Lui. Ce trebuie să facem pentru a intra în odihna Domnului? În epistola către Evrei, capitolul 3 ni se dezvăluie ce li s-a întâmplat celor care *„se rătăceau totdeauna”* și care nu au primit *Evanghelia păcii*.

Domnul Isus este numit în această epistolă *Împărat al neprihănirii* și *Împărat al Păcii*. Suntem invitați să ne apropiem de El, așa cum ne spune: *„Veniți la mine”*. În Evrei, capitolul 3, de la versetul 7, citim: *„* *De aceea, cum zice Duhul Sfânt: Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie, unde părinţii voştri M-au ispitit, şi M-au pus la încercare, şi au văzut lucrările Mele patruzeci de ani! De aceea M-am dezgustat de neamul acesta, şi am zis: Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele! Am jurat dar în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea!”*

Există o odihnă în care Domnul ne invită să participăm. *„Roada neprihănirii este odihna”*, o stare în care nu mai lucrăm pentru a o obține, ci o culegem, așa cum culegem roadele. Această odihnă este descrisă ca fiind veșnică. În Evrei, capitolul 4, versetul 1, ni se reamintește: *„Să luăm dar bine seama ca atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, niciunul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.”*

Dumnezeu ne-a făgăduit că putem intra în odihna Sa, dar există anumite condiții pentru aceasta. În 2 Tesaloniceni, capitolul 3, versetul 16, găsim o altă făgăduință: *„Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel. Domnul să fie cu voi, cu toți*.” Amin. Suntem îndemnați să avem pacea în noi și în jurul nostru, să trăim în pace cu toți oamenii. *„Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.”*

Este esențial să căutăm neprihănirea lui Dumnezeu. În Coloseni 3, ni se vorbește din nou despre pacea lui Hristos, care este Domnul păcii, Dumnezeul păcii, Împărat al neprihănirii și Împărat al păcii. Capitolul 3, versetul 15 ne învață: *„Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați”*. În căutarea chemărilor lui Dumnezeu în Scriptură, ne amintim că este spus: *„mulți sunt chemați, puțini aleși”*.

Suntem chemați la diferite aspecte esențiale: la sfințire, la binecuvântare, la pacea lui Hristos și, de asemenea, la suferință. Apostolul Petru afirmă: *„Căci la aceasta ați fost chemați”*, iar în continuare se menționează: *„Pacea Lui Hristos la care ați fost chemați”*. Această pace trebuie să domnească în inimile noastre, și să fim recunoscători.

Putem înțelege astfel: *„Pacea Lui Hristos, la care am fost chemați, să domine în inimile noastre”*. Pacea este cea care ar trebui să ne păzească inimile și gândurile. Ne întrebăm dacă pacea poate face acest lucru. Suntem asigurați că da, deoarece ea este puterea lui Dumnezeu. Pacea lui Dumnezeu, care este rodul Duhului, este în sine o putere. Dacă această pace domnește în inima noastră, atunci ea ne va păzi. Pentru a ajunge însă la pace, trebuie să trăim în neprihănire și în neîmpotrivire, așa cum a făcut Domnul Isus.

Să ne gândim la momentul când cei ce strângeau darea pentru templul au venit la Domnul isus să strângă darea. Domnul Isus nu s-a împotrivit, ci a ales să nu fie un prilej de păcătuire pentru ei, demonstrând astfel că urmărea pacea. Definiția păcii este absența conflictelor și turbulențelor. Domnul Isus a urmărit să mențină pacea, spunând: *„Chiar dacă fiii sunt scutiţi, ca să nu-i facem să păcătuiască„*, adică să nu le dăm prilej să se mânie – acest lucru este în concordanță cu învățătura Sa: *„Vai de cel prin care vin prilejurile de păcătuire”*.

Colectorii de taxe de pe vremea aceea, la fel ca și colectorii de astăzi, erau trimiși să își îndeplinească sarcina, să colecteze taxele. Acesta era serviciul lor, la fel cum fiecare dintre noi avem propriile noastre responsabilități. Noi, ca oameni, avem tendința să ne mâniem și să ne întărâtăm când ne confruntăm cu cei care par să ne dorească răul, fie că este vorba despre aplicarea de amenzi, impozite sau alte forme de constrângere.

Însă, ne întrebăm, ar trebui să devenim noi înșine un prilej de păcătuire pentru acești oameni? Să ne gândim la exemplul Domnului Isus: a trăit El într-un mod care să provoace mânie și conflict sau a căutat pacea? Conform învățăturilor Sale, *„Să nu vă împotriviți celor ce vă fac rău”* și *„Dați cezarului ce este al cezarului”* ne îndeamnă să căutăm armonia și să evităm conflictul, în măsura în care depinde de noi. Chiar dacă nu putem controla acțiunile celorlalți, care pot avea propriile lor interese și motivații, noi suntem chemați să trăim în pace cu toți oamenii.

În Evanghelia după Matei, capitolul 26, versetul 47, vedem o ilustrare a atitudinii Domnului Isus în fața trădării și a violenței: *„Pe când vorbea El încă, iată că vine Iuda, unul din cei doisprezece, cu o gloată mare, cu săbii şi cu ciomege, trimişi de preoţii cei mai de seamă şi de bătrânii norodului. Vânzătorul le dăduse semnul acesta: Pe care-l voi săruta eu, acela este; să puneţi mâna pe el! Îndată, Iuda s-a apropiat de Isus, şi I-a zis: Plecăciune, Învăţătorule! Şi L-a sărutat. Isus i-a zis: Prietene, ce ai venit să faci, fă!”* Acesta este un exemplu de lipsă de împotrivire și de păstrare a păcii interioare în fața unui rău iminent.

Când ne confruntăm cu situații în care cineva ne face rău, este natural să simțim tulburare. Am experimentat cu toții astfel de momente, cum ar fi atunci când un superior la locul de muncă ne tratează cu lipsă de respect sau ne vorbește urât. În acele momente, este important să ne amintim exemplul Domnului Isus și să căutăm să păstrăm pacea în inimile noastre, evitând să ne împotrivim și să ne tulburăm inutil.

Îmi amintesc cu mulți ani în urmă când nu-l cunoșteam pe Dumnezeu că atunci când eram jignit și când mi se vorbea urât, (nu era pentru că făceam ceva anume, ci pentru că așa era felul persoanei respective de a se comporta, de a mă jigni), mă înroșeam la față. De ce se întâmpla asta? Se declanșa un mecanism intern care făcea ca sângele să circule mai repede, simțind o căldură în obraji. V-ați confruntat vreodată cu această senzație? Nu toți au experimentat-o. Este vorba despre reacția naturală de apărare, despre instinctul de împotrivire. Oare Domnul Isus a avut acest instinct, sau nu? El ne îndeamnă să căutăm pacea, nu să ne opunem, pentru că asta este ceea ce El dorește: să trăim în pace, să avem inima împăcată și să coexistăm pașnic cu toți oamenii. Așa a trăit El.

Când Îi spune *„prietene”* și nu *„dușmanul meu de moarte”*, este pentru că așa este corect. *„Prietene, ce ai venit să faci, fa!”* ne îndeamnă să reflectăm asupra atitudinii noastre și cum să o gestionăm. *„Să nu vă împotriviți celor ce vă fac rău”* ne învață să nu ne opunem, așa cum nu s-a opus El. Altfel, ne bazăm pe ceva omenesc. Este uman să reacționăm, dar când situația devine insuportabilă, este greu să nu reacționăm. Dumnezeiesc este să trăim cum a trăit Domnul Isus. *„Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și El?”* Dacă urmăm Cuvântul Lui, vom găsi pacea. Roada Duhului ne va aduce această pace, neprihănirea și neîmpotrivirea.

Dar să ne gândim la ucenicul Domnului Isus care nu avea pace. *„Și unul din cei ce erau cu Isus a întins mâna, a scos sabia.”* Ce emoții l-au cuprins înainte de a scoate sabia? Furie sau tulburare? De ce să recurgi la violență? Era ucenicul Domnului Isus în pace atunci când a făcut acest gest? Nu, nu era. Chiar dacă se lăudase că va fi alături de El până la moarte, în acel moment, nu avea pace. Avea roada Duhului? Nu avea. A întins mâna, a scos sabia, a lovit pe sluga marelui preot și i-a tăiat urechea. Atunci Domnul Isus i-a zis: *„Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.”*

Mulți se gândesc numai la sabie, la pistol, la pușcă și la armament. Și dacă noi nu avem armament, o să murim mai repede. Dar ce zice Domnul Isus aici? Ce ne învață El? *„Puneți împotrivirea la locul ei, căci toți cei ce se împotrivesc, de împotrivire vor pieri.”* Nu trebuie să fie sabie. Azi pentru mulți cuvântul este folosit ca o sabie? Da, cuvântul poate fi o sabie. Poate să fie și cuvântul din partea celui rău, mânia, cuvintele rele. Suntem ucigași, putem ucide cu cuvintele.

Ce vrea Domnul să ne învețe? Să fim ca El. Să scoată din noi instinctul de împotrivire. De ce? Ce aduce împotrivirea? Turburare. Și El trebuie s-o scoată. Spuneam zilele trecute să ne închipuim că suntem în Împărăția lui Dumnezeu cea veșnică. Ne-a mutat și suntem acolo. Dar instinctul de împotrivire nu a fost scos, să zicem așa. Nu a fost scos din viața noastră. Ce se va întâmpla acolo? Dacă ar fi să fie așa?

Ni se va înroși fața când Dumnezeu va lua o decizie care nu ne place? Trebuie să lucreze Dumnezeu cu noi astăzi sau nu trebuie? Urmăriți lucrurile care duc la pace. Urmăriți-le. Căutați-le.

O să citim din 1 Petru, la capitolul 2. La ce suntem chemați? Am spus că sunt nu așa multe chemări. Mulți chemați, puțini aleși. Am fost chemați la lucruri deosebite și El trebuie să și le imprime în noi pentru că nu vom fi aleși. Citim de la versetul 18 până la 20. *„Slugilor, fiţi supuse stăpânilor voştri cu toată frica, nu numai celor ce sunt buni şi blânzi, ci şi celor greu de mulţumit. Căci este un lucru plăcut, dacă cineva, pentru cugetul lui faţă de Dumnezeu, suferă întristare, şi suferă pe nedrept. În adevăr, ce fală este să suferiţi cu răbdare să fiţi pălmuiţi, când aţi făcut rău? Dar dacă suferiţi cu răbdare, când aţi făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu.”* Amin.

Răbdarea trebuie să-și facă lucrarea complet, pentru a dobândi îndelungă răbdare. Ce înseamnă îndelungă răbdare pentru noi? Este vorba despre lipsa de opoziție. Trebuie să avem îndelungă răbdare față de cei care ne fac rău, inclusiv față de stăpânii dificili, care sunt aspri cu noi și care

ne asupresc. Când se vorbește despre stăpâni, se poate referi atât la relația dintre stăpâni și robi sau sclavi, cât și la relația dintre angajatori și angajați în zilele noastre.

În vremurile biblice, un sclav nu putea pur și simplu să plece, așa cum un angajat poate demisiona astăzi. Petru ne îndeamnă să eliminăm instinctul de a ne opune. *„Dacă suferiți cu răbdare," *dacă nu vă împotriviți,* „ când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu."* Dumnezeu dorește să cultive în noi pacea. *Și la aceasta ați fost chemați.*

Nu suntem chemați doar să ne bucurăm la nunta Fiului de Împărat, ci să găsim bucurie chiar și în suferință, așa cum spune Domnul Isus în Matei 5: *„Bucurați-vă și veseliți-vă„*, în momentele când suntem prigoniți. Hristos a suferit pentru noi și nu s-a împotrivit, lăsându-ne un exemplu, pentru a călca pe urmele Lui, și pentru a ne învăța să nu ne opunem, pentru a ajunge la pace.

Atâta timp cât avem un instinct de împotrivire, pacea nu va domni în inimile noastre. Vorbesc din proprie experiență, atunci când suntem nemulțumiți că cineva ne ocupă locul de parcare, nu avem pace completă. Chiar dacă nu mă confrunt cu persoana respectivă, dacă sunt nemulțumit în inima mea, nu am pace. Cei răi nu au pace. Ce ar trebui să urmăresc?

Să fiu mulțumit, pentru a atinge pacea. Trebuie să urmărim pacea și lucrurile care conduc la ea, chiar și cele mici și neînsemnate. Orice îmi provoacă tulburare trebuie eliminat pentru a atinge pacea. Prin Cuvântul lui Dumnezeu, înțelegem că El, care *„n-a făcut păcat"*, a trăit în neprihănire și *„în gura Lui nu s-a găsit înșelăciune"*.

Domnul Isus a trăit în pace și a avut pace cu Dumnezeu. În momentele când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri, iar când era chinuit, nu amenința, ci se supunea Celui care judecă drept. Avem exemplul Lui, care a permis să trecem prin încercări, întrebându-ne de ce? Pentru că El *lucrează în orice fel*. Dumnezeul păcii ne dă pacea *„în orice fel"*, iar toate lucrurile lucrează spre binele nostru, oferindu-ne odihna sufletului.

El, supunându-Se dreptului Judecător, ne-a lăsat un exemplu, știm din Evanghelii că s-a rugat pentru ucigașii săi. Acest lucru demonstrează că un om care este în pace poate să se roage chiar și în momentele cele mai dificile, spre deosebire de cel care nu este în pace și nu poate să se roage în acele momente.

Suntem chemați să trăim în pace, astfel încât să putem să ne rugăm pentru vrăjmașii noștri. *„Doamne, iartă-i pe vrăjmașii mei"* este o chemare la a ne ruga pentru ei, dar dacă nu avem pace și suntem tulburați, nu putem să iubim oamenii așa cum suntem chemați să facem, supunându-ne dreptului Judecător.

Să ne ajute Domnul să urmărim lucrurile care duc la roada Duhului și să dezvoltăm trăsătura de caracter a Domnului Isus, Împăratul păcii. Amin.

Sursa: *Urmăriți pacea și sfințirea* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/predici-scrise/urmariti-pacea-si-sfintirea